

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **VLAMON s.r.o.**
sídlem Hlubinská 1378/36, 702 00 Ostrava
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Mikulíkem Hamele, Ph.D.
sídlem Pod Štandlem 2218, 738 01 Frýdek - Místek

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2015, č. j. 35965/15/5300-22444-711307 a ze dne 29. 10. 2015, č. j. 35960/15/5300-22444-711307

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 18. 12. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2015, č. j. 35965/15/5300-22444-711307, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj - platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2012 a dále měsíců leden, květen až prosinec roku 2013, ze dne 3. 12. 2014; uvedená žaloba byla vedena u podepsaného soudu pod sp. zn. 22 Af 19/2016 (dále také jen „žaloba č. 1“). Dále žalobou ze dne 17. 12. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2015, č. j. 35960/15/5300-22444-711307, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj - platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2012 a 3. čtvrtletí roku 2012, ze dne 13. 11. 2014; uvedená žaloba byla vedena u podepsaného soudu pod sp. zn. 22 Af 28/2016 (dále také jen „žaloba č. 2“). Usnesením ze dne 19. 6. 2018 byly uvedené věci spojeny ke společnému projednání, přičemž nadále jsou vedeny pod sp. zn. 22 Af 19/2016.
2. V žalobě č. 1 žalobce předně doslovně zopakoval obsah svého odvolání proti rozhodnutím správce daně prvního stupně; z uvedeného plyne, že žalobce namítal závěr správce daně o nevěrohodnosti svědeckých výpovědí, když se jedná o osoby, které se na pracích přímo podílely. Pokud si subdodavatelské korporace neplnily své povinnosti ke správci daně, nemohl to žalobce ovlivnit. Konečný odběratel služeb, společnost VIADAL AB, byl s kvalitou a množstvím poskytovaných služeb spokojen. Žalobce nemá žádné zaměstnance, kteří by mohli práce provádět; B. H.-H. potvrdila, že konkrétní práce byly provedeny. Dále žalobce v žalobě uvedl, že závěry dovozené žalovaným jsou v rozporu se zásadami vnitřní logiky. Podle žalobce je klíčové, že paní H. potvrzuje převzetí díla, což je z hlediska provedení služby klíčové. Paní B. H.-H. je sestřenicí otce jednatelky žalobce, není to osoba v pokolení přímém a její výpověď nemůže být nedůvěryhodná. Jako naprosto nepatřičné se jeví žalobci hodnocení osoby pana M., který je manželem jednatelky; tento může zastupovat manželku, konstatování žalovaného o vykonávání podnikatelské činnosti touto osobou je lživé, Pan M. vyřizoval pouze věci, u kterých nemusela být přítomna jednatelka žalobce, subdodavatelské společnosti pana M. znaly. Naprosto stejný případ, provedený jinými subdodavateli byl posouzen ve prospěch žalobce. O nároku žalobce navíc nebylo rozhodnuto ve lhůtě podle pokynu MF a nedošlo ke stavění lhůty zákonným způsobem. Správce daně nemůže doměřit daň pouze na základě vlastní domněnky (sám hodnotí důkazy), že daňový subjekt nerozptýlil pochybnosti správce daně.
3. V žalobě č. 2 shodně jako v žalobě č. 1 doslovně zopakoval obsah svého odvolání proti rozhodnutím správce daně prvního stupně; z uvedeného vyplynulo, že podle žalobce z předávacích protokolů subdodavatelů je zcela patrné, které služby byly subdodavateli provedeny a jaká je jejich cena. Jedná se o práci na movité věci, která souvisí se zpracováním květin do výrobku, který se následně prodává; VIADAL AB je velkoobchod s květinami. Za účelové považuje žalobce tvrzení správce daně, že společnost Zebra Z s. r. o. se na pracích nepodílela; tato společnost sice konkrétní služby neprováděla, nicméně si sjednala na práce subdodavatele. Jaké práce byly provedeny je zcela evidentní předávacích protokolů a faktur. Pokud si subdodavatelské korporace neplnily své povinnosti ke správci daně, nemohl to žalobce ovlivnit. Konečný odběratel služeb, společnost VIADAL AB, byl s kvalitou a množstvím poskytovaných služeb spokojen. Žalobce nemá žádné zaměstnance, kteří by mohli práce provádět; B. H.-H. potvrdila, že konkrétní práce byly provedeny. Dále žalobce v žalobě uvedl, že závěry dovozené žalovaným jsou v rozporu se zásadami vnitřní logiky. Podle žalobce je klíčové, že paní H. potvrzuje převzetí díla, což je

z hlediska provedení služby klíčové. Paní B. H.-H. je sestřenicí otce jednatelky žalobce, není to osoba v pokolení přímém a její výpověď nemůže být nedůvěryhodná. Jako naprosto nepatřičné se jeví žalobci hodnocení osoby pana M., který je manželem jednatelky; tento může zastupovat manželku, konstatování žalovaného o vykonávání podnikatelské činnosti touto osobou je lživé, Pan M. vyřizoval pouze věci, u kterých nemusela být přítomna jednatelka žalobce, subdodavatelské společnosti pana M. znaly. Naprosto stejný případ, provedený jinými subdodavateli byl posouzen ve prospěch žalobce. O nároku žalobce navíc nebylo rozhodnuto ve lhůtě podle pokynu MF, a nedošlo ke stavění lhůty zákonným způsobem. Správce daně nemůže doměřit daň pouze na základě vlastní domněnky (sám hodnotí důkazy), že daňový subjekt nerozptýlil pochybnosti správce daně.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na napadená rozhodnutí. Uvedl, že žalobce v řízení nepředložil žádné důkazní prostředky, které by prokazovaly přijetí deklarovaného plnění, jeho rozsah a hodnotu. Co se týče hodnocení svědeckých výpovědí ve vztahu k provedení prací, svědci sice částečně provedení prací potvrdili, avšak v jednotlivých výpovědích byly zjištěny zásadní rozpory. Vyplynulo z nich, že práci nikdo neorganizoval, nezadával a nepřebíral, resp., pokaždé to měl být někdo jiný. Na pracovníky nikdo nedohlížel, nikde se neevidovali ani nehlásili, žalobce pouze na základě informací o odpracovaných hodinách přijal a poté vystavil daňové doklady a přijal a realizoval platby. Osoby, které měly práce provádět, nebyli zaměstnanci žádné z dodavatelských společností, tyto společnosti de facto žádnou jinou ekonomickou činnost nedeklarovaly. Posouzení druhu deklarovaných služeb z hlediska zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“) nebyla předmětem onoho daňového řízení. Co se týče lhůty, ve které bylo rozhodnutí o odvolání vydáno, toto bylo vydáno v prodloužené lhůtě (ta uplynula 17. 12. 2015). I kdyby však došlo k vypořádání odvolání po uvedené lhůtě, nemělo by to za následek nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný závěrem uvedl, že správci daně byly v únoru roku 2016, tedy až po vydání rozhodnutí o odvolání, doručeny odpovědi na mezinárodní dožádání od Švédské daňové správy, z nichž vyplývá, že Švédská daňová správa z učiněných zjištění dovozuje, že faktury vydané žalobcem jsou pouze fiktivní a neexistuje důkaz o provedení práce ze strany žalobce.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Ve vztahu ke zdaňovacímu období 4. čtvrtletí roku 2012 a dále leden 2013 a květen až prosinec 2013 soud ze správních spisů zjistil, že správce daně poté, co ve vztahu k zdaňovacímu období 4. čtvrtletí roku 2012 a leden 2013 zahájil daňové řízení výzvou k odstranění pochybností ze dne 25. 2. 2013, vyzval žalobce výzvou k prokázání skutečností ze dne 5. 6. 2013 k předložení důkazů o uskutečněných a přijatých plněních za uvedená období.
6. Dne 1. 8. 2013 provedl správce daně prvního stupně výslech svědka M. W. coby jednatele společnosti AZ – Building company s. r. o., který uvedl, že v letech 2012 a 2013 prováděla tato společnost pro žalobce sázení a přesazování břechťanů a vánoční hvězdy v Helsinborgu a Fleninge ve Švédsku, seznámil se s panem M., od kterého dostal nabídku; spolupráce byla ukončena v lednu roku 2013. Daňové doklady předložené správcem daně byly uvedenou společností vystaveny a uhrazeny vždy v hotovosti ze strany pana M. Z této hotovosti vyplatil svědek mzdy zaměstnancům, část si ponechal. Práce byly vykonávány pěti lidmi, 2 byli zaměstnanci AZ building a 3 brigádníci na dohodu o provedení práce. Byl přítomen osobně provádění prací ve Švédsku, ale ne po celou dobu. Práci zadával pan M., který tam

Shodu s prvopisem potvrzuje

byl s rodinou. Ubytování bylo zajištěno zdarma v prostorách ve Fleminge, toto ubytování poskytla společnost VLAMON.

7. Dne 14. 11. 2013 provedl správce daně prvního stupně výslech svědka A. N. coby jednatele společnosti SIC partners s. r. o., který uvedl, že v roce 2012 prováděla tato společnost pro žalobce práce, jednalo se o nějaké sázení kytek. S nabídkou spolupráce jej oslovil M. W., ze společnosti VLAMON se setkal s paní M. a panem M., vše ale zařizoval M. W. Správcem daně předložené faktury byly vystaveny, podklady byly předány ze strany pana W., práce byly prováděny někdy na podzim roku 2012. O osobách, které práce prováděly, věděl M. W., ve Švédsku nepracoval nikdo ze zaměstnanců společností SIC partners. Neví, kdo zadával pokyny zaměstnancům ve Švédsku, kdo předal a převzal vykonané práce, úhrady byly v hotovosti od pana M.
8. Dne 4. 12. 2013 provedl správce daně prvního stupně výslech svědkyně B. H. H., která uvedla, že je osobou oprávněnou jednat za společnost VIADAL AB z pozice ekonomické manažerky. Společnost má tři hlavní obory činnosti, a to zahradní centrum, kde se prodávají jimi vypěstované rostliny i jiných dodavatelů, dále skleníky, kde provádí pěstování květin a dále provádí údržbu zahrad. Tyto činnosti provádí společnost vlastními zaměstnanci a také subdodavatelem společností VLAMON. Obchodní spolupráce se společností VLAMON probíhá tak, že svědkyně u paní M. objedná služby tím, že jí předá produkční plán, na jehož základě ona zajistí pracovníky na sázení a přesazování květin; jednou až dvakrát za měsíc jí zašle fakturu, kterou následně uhradí a tím potvrdí převzetí díla. Svědkyně jednala pouze s paní M., nezajímá ji, kým jsou práce prováděny; nemůže předložit seznam osob, které vykonávaly práce, to mlže pouze žalobce. Práci zadával a přebíral od pracovníků VLAMON. VIADAL AB zajišťuje bezplatně ubytování pro pracovníky. Úhrady faktur jsou zpravidla prováděny v hotovosti.
9. Správce daně dále provedl dožádání ve vztahu ke společnosti Česká nápojářská s.r.o., která měla být dalším subdodavatelem žalobce, přičemž z odpovědi dožádaného Finančního úřadu pro hlavní město Prahu bylo zjištěno, že ve zdaňovacích obdobích měsíce února a března roku 2013 byly předloženy daňové doklady s tím, že hlavním předmětem činnosti je prodej vína. Za období měsíců 4-6/2013 nebyly doklady předloženy, za období měsíců 7 a 8/2013 byla předložena nulová daňové přiznání. Od srpna 2013 je subjekt nekontaktní.
10. Dne 21. 5. 2014 byl žalobce seznámen s výsledky postupů k odstranění pochybností za zdaňovací období 4 čtvrtletí 2012, leden 2013 a květen až prosinec roku 2013 s tím, že se nepodařilo ověřit u obchodních partnerů žalobce, že došlo k poskytnutí plnění způsobem deklarovaným na předložených daňových dokladech. V návaznosti nato žalobce navrhl doplnění dokazování výsledkem svědka D. M. a K. K.
11. Dne 30. 6. 2014 byla zahájena ve vztahu k předmětným zdaňovacím obdobím daňová kontrola.
12. Dne 1. 7. 2014 provedl správce daně prvního stupně výslech svědka K. K., jednatele společnosti Česká nápojářská s. r. o., který uvedl, že hlavním předmětem ekonomické činnosti společnosti je sadba, předsadba, výsadba květin a břečťanů, v roce 2013 byly žalobci účtovány služby v hodnotě několika set tisíc Kč, účetnictví zpracovává sám, vystavil faktury předložené správcem daně. Obchodní spolupráce byla navázána přes pana W., který zná pana M. a paní M. Faktury byly hrazeny v hotovosti ze strany paní M., na pracích ve Švédsku pracovalo 6 osob včetně svědka, většinou to byly vyjma svědka

brigádníci, smlouvy byly pouze ústní. Na začátku, když přijel do Švédska, byl zaměstnancem společnosti AZ building. Pokyny k práci zadávala paní M. Se zaměstnanci ve Švédsku nikdo nezůstával, práce je turnusová. Odpracované hodiny si evidovali sami, kontrolu prováděl svědek nebo M. W. Jednatel společnosti Česká nápojářská s. r. o. je pár roků, neví ale, jakou činnost společnost vyvíjela předtím, než se začala zabývat sadbou květin ve Švédsku.

13. Dne 15. 7. 2014 provedl správce daně prvního stupně výslech svědka D. M., který uvedl, že v roce 2012 nebyl zaměstnancem společnosti AZ building, byl osloven panem M. W. ve věci práce ve Švédsku, byla mu dne 3. 9. 2012 udělena plná moc ze strany AZ building, dostává nějaké pokyny, dělá řidiče, obstarává obchodní činnost, za zdaňovací období září 2012 a rok 2013 bylo žalobci ze strany AZ building vystaveno cca 6 až 7 faktur, co se týče podkladů, asi pan W. předával podklady účetní společnosti AZ building paní J. W. v roce 2012; v roce 2013 dával podklady pan N., svědek nevěděl, jaké jsou ve Švédsku podmínky. Pokud byly svědkovi předloženy faktury, měli je podepisovat pan N., paní W. a pan W., úhrady byly v hotovosti, přebírání měl na starosti M. W. Ve Švédsku se o všechno staral pan W.
14. Dne 30. 9. 2014 byla s žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole; vyplývá z ní, že správce daně prvního stupně spatřoval rozpor ve výpovědích jednotlivých svědků, když svědek W. uvedl, že práce zadávala paní M., vykonané práce si přebíral pan M., dále svědek M. uvedl, že práci zadával a přebíral pan M. W., zatímco žalobce uvedl, že práce zadávali vždy jednatele subdodavatelských firem, práce nebylo třeba kontrolovat, výsledkem byla hotová práce. Správce daně dospěl k závěru, že žalobcem předloženými důkazními prostředky se nepodařilo prokázat faktické uskutečnění předmětných zdanitelných plnění uvedenými dodavateli.
15. Ve vztahu ke zdaňovacímu období 1. čtvrtletí roku 2012 soud ze správních spisů zjistil, že správce daně zahájil u žalobce protokolem ze dne 18. 5. 2012 daňovou kontrolu na DPH, přičemž bylo zjištěno, že žalobce uplatnil mimo jiné nárok da odpočet za přijatá zdanitelná plnění dle přijaté faktury č. 12FP0001, v. s. 201201, dále č. 12FP0003, v. s. 201202 a č. 12FP0006, v. s. 201201, vždy se mělo jednat o úklidové práce v zahradním centru+výsadba květin, dodavatelem byla společnost Zebra Z s. r. o., přičemž žalobce předložil kromě daňových dokladů také smlouvu o dílo a objednávku ze dne 1. 1. 2012. Správci daně s ohledem na znění předmětu smlouvy a faktur vznikly pochybnosti o správnosti uplatnění DPH a žalobce tak byl vyzván k předložení dalších důkazů o uskutečnění prací (jakým způsobem, kdo práce prováděl, soupis provedených prací atd.), doklady o úhradách, použití přijatého plnění k ekonomické činnosti žalobce. Předložené listiny ze strany žalobce jsou v rozporu s tvrzením žalobce, že se mělo jednat pouze správce na výsadbě květin do květináčů a že úklidem se rozumí úklid po výsadbě. Správce daně následně obdržel od Finančního úřadu pro Prahu 1 jako dožádaného orgánu sdělení, že dle jednatele společnosti Zebra Z s.r.o, pana Mgr. P. M. tato společnost přijala zakázku na úklidové a zahradnické práce od paní M., smlouva byla podepsána dne 1. 1. 2012, tou dobou již bylo jednatelem známo, že zakázku nemůže realizovat, byla tedy uzavřena smlouva se společností ReCasa s. r.o., která měla provádět práce jako subdodavatel. Kontrolu prováděného díla ze strany společnosti Zebra Z ve Švédsku neprováděl nikdo, práce mělo provádět cca 10 zaměstnanců. Společnost Zebra Z uzavřela dále ještě smlouvu se subdodavatelem společností Družstvo SAGOSTAV, nevěděl však, kolik zaměstnanců tato společnost dodala. Faktury byly hrazeny v hotovosti, peníze mu předávala paní M.

Shodu s prvopisem potvrzuje

V případech subdodavatelů nevyplývá ze smluv rozsah sjednané práce ani místo práce, předání díla se ve Švédsku nikdo nezúčastnil. Správce daně prvního stupně dospěl k závěru, že nebylo prokázáno uskutečnění zdanitelného plnění, jak je deklarováno, včetně předmětu a rozsahu.

16. *Ve vztahu ke zdaňovacímu období 3. čtvrtletí roku 2012* soud ze správních spisů zjistil, že správce daně zahájil u žalobce protokolem ze dne 14. 3. 2012 daňovou kontrolu na DPH, přičemž bylo zjištěno, že byl vykázán vysoký rozdíl mezi přijatými a uskutečněnými plněními - viz faktury č. 12FV0026, č. 12FV0027 (odběratel Viadal AB Sweden), dále faktury v. s. 201207, v. s. 201209 (dodavatel Zebra Z s. r. o.) a v. s. 201213 (dodavatel AZ building company s. r. o.), vždy se mělo jednat o úklidové práce + sadba a přesadba květin. Jelikož nebyly předloženy další písemnosti, např. smlouvy, objednávky, dodací listy apod., správci daně vznikly pochybnosti o pravdivosti údajů o přijatých uskutečněných zdanitelných plněních. Vznikly tak pochybnosti o nárok na odpočet uplatněný žalobcem. Správce daně následně obdržel od Finančního úřadu pro Prahu 1 jako dožádaného orgánu sdělení, že společnost Zebra Z je nekontaktní a nelze ověřit uskutečnění zdanitelných plnění. Správce daně dále obdržel informaci od Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava III, že společnost AZ building company s.r.o. se správcem daně nekomunikuje. Správce daně prvního stupně dospěl k závěru, že nebylo prokázáno uskutečnění zdanitelného plnění, jak je deklarováno, včetně předmětu, ceny a rozsahu; nebylo prokázáno, které osoby práce prováděly.
17. Ze spisů dále vyplývá, že ze strany správce daně prvního stupně byly vydány platební výměry na DPH tak, jak je uvedeno v žalobách č. 1 a 2, přičemž k odvolání žalobce bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími.
18. Rozhodnutím žalovaného napadeným žalobou č. 1 žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňová rozhodnutí. Z obsahu rozhodnutí se podává, že dle žalovaného z tvrzení svědků plyne, že všechny platby, jak pro dodavatele i od odběratele, byly realizovány hotovostně, dodavatelské společnosti byly zásadně nekontaktní pro správce daně, nikdo z účastníků „obchodního řetězce“ nebyl schopen poskytnout přesné jména a počty osob, které měly práce reálně vykonat, nelze najisto postavit, kdo práci zadával a přebíral, práci měly provádět tytéž osoby, avšak pokaždé pro jinou dodavatelskou společnost; práci nikdo neorganizoval, nezadával a nepřebíral, na práci nikdo nedohlížel, žalobce pouze na základě informací o odpracovaných hodinách přijal a vystavil daňové doklady a posléze přijal a realizoval platby. Žalovaný tak shodně se správcem daně prvního stupně dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že byly poskytnuty služby deklaroványi dodavateli, nebyl prokázán jejich rozsah; současně není zřejmé, jaké konkrétní přijaté služby se vztahují k jakým pracím, nebylo prokázáno, jak byla stanovena cena za služby. Nebylo tedy věrohodně prokázáno, že by nárok na odpočet daně byl uplatněn v souladu s § 72 odst. 1 zákona o DPH.
19. Rozhodnutím žalovaného napadeným žalobou č. 2 žalovaný k odvolání žalobce částečně změnil napadená rozhodnutí správce daně prvního stupně a ve zbytku je ponechal beze změny. Z obsahu rozhodnutí žalovaného se podává, že dle žalovaného z provedeného dokazování plyne, že reálnou fyzickou práci mělo vykonat několik fyzických osob, byť se je nepodařilo identifikovat jmenovitě a počtem, přičemž se vždy jednalo o tytéž osoby, které měly práci vykonat za několik společností deklarováných jako dodavatelé žalobce. Ve vztahu ke zdaňovacímu období 1. čtvrtletí roku 2012 žalovaný dospěl k závěru, že

Shodu s prvopisem potvrzuje

společnost Zebra Z s. r. o. práce pro žalobce nevykonala, nedisponovala žádnými zaměstnanci, nikdo ze společnosti se neúčastnil prací ani předání díla, není zřejmý rozsah ani reálné provedení předmětných prací. Pokud by dle tvrzení společnosti Zebra Z práci vykonávalo 10 osob, pak při vykázaných 12 404 hodinách za období leden až březen roku 2012 musela každá osoba každý den odpracovat průměrně 13,6 hodin, což lze hodnotit jako nereálné. Ve vztahu ke zdaňovacímu období 3. čtvrtletí roku 2012 žalovaný uvedl, že z výpovědi svědka W. není zřejmé, kolik osob mělo práce ve Švédsku realizovat, byť se na nich sám dle svého tvrzení podílel. Dodavatelské společnosti se v průběhu času měnily, přičemž žalobce tvrdil, že práci zadával pracovníkům dodavatel a výsledky přebíral odběratel žalobce. Svědci však nebyli schopni uvést, kdy a kým měly být práce provedeny, kdo měl zadávat pokyny k práci, ani kdo práci přebíral. Svědkyně H. jako ekonomická manažerka Viadal AB sdělila, že ji nezajímá, kdo práce provádí, neosvětlila ani počty osob, které měly práce vykonat. Dle žalovaného z tvrzení svědků plyne, že všechny platby, jak pro dodavatele i od odběratele, byly realizovány hotovostně, dodavatelské společnosti byly zásadně nekontaktní pro správce daně, nikdo z účastníků „obchodního řetězce“ nebyl schopen poskytnout přesné jména a počty osob, které měly práce reálně vykonat, nelze najisto postavit, kdo práci zadával a přebíral, práci měly provádět tytéž osoby, avšak pokaždé pro jinou dodavatelskou společnost; práci nikdo neorganizoval, nezadával a nepřebíral, na práci nikdo nedohlížel, žalobce pouze na základě informací o odpracovaných hodinách přijal a vystavil daňové doklady a posléze přijal a realizoval platby. Žalovaný tak shodně se správcem daně prvního stupně dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že byly poskytnuty služby deklarovanými dodavateli, nebyl prokázán jejich rozsah; současně není zřejmé, jaké konkrétní přijaté služby se vztahují k jakým pracem, nebylo prokázáno, jak byla stanovena cena za služby. Nebylo tedy věrohodně prokázáno, že by nárok na odpočet daně byl uplatněn v souladu s § 72 odst. 1 zákona o DPH.

20. Ve věci proběhlo dne 11. 7. 2018 ústní jednání, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích. Krajský soud u tohoto jednání doplnil dokazování, a to výsledky mezinárodního dožádání Švédské daňové správy (STA), provedeného správcem daně prvního stupně, když se jedná o skutečnosti vážící se ke skutkovému stavu ke dni rozhodnutí žalovaného. Z výsledků tohoto dožádání soud zjistil, že ve vztahu k 1. čtvrtletí roku 2012 dle závěrů STA jsou faktury žalobce společnosti Viadal AB fiktivní, součástí způsobu, jak zakrýt práci „na černo“ ve Švédsku; neexistují důkazy o tom, že pracovníci společnosti Vlamon provedli vykonanou práci.

Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Pokud žalobce namítal závěr správce daně o nevěrohodnosti svědeckých výpovědí a dále, že žalobce neprokázal provedení služeb, je třeba přisvědčit žalovanému, že z provedených důkazů nelze závěr o prokázání přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních učinit. Žalovaný zcela srozumitelným způsobem osvětlil, z jakých důvodů má žalobcova tvrzení

Shodu s prvopisem potvrzuje

za neprokázané a z jakých důvodů tak ze strany žalobce není dán nárok na odpočet daně dle § 72 odst. 1 zákona o DPH. Nepostačí, že tzv. ekonomická manažerka odběratele žalobce – B. H. H. potvrdila převzetí prací; z její svědecké výpovědi, jakož i z dalších vyplynulo, že nebylo lze zjistit, kdo práci zadával, kontroloval a přebíral, není zřejmé, jakým způsobem byla určována cena; lze přisvědčit žalovanému také v tom, že k pochybnostem o správnosti předložených daňových dokladů svědčilo to, že se průběžně měnily dodavatelské společnosti, navíc byly některé z nich nekontaktní. Ze strany správce daně byly dány jednoznačné důvody k přenosu důkazního břemene ve smyslu § 92 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), když pochybnosti správce daně lze hodnotit jako natolik vážné a důvodné, že žalobcem předložené důkazy činí nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné; správce daně v průběhu daňového řízení přesně specifikoval konkrétní skutečnosti, které jej k závěru o natolik vážných a důvodných pochybách vedou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119). K závěru o správnosti postupu správce daně a žalovaného přispívá také zjištění učiněné krajským soudem doplněním dokazování z výsledků dožádání Švédské daňové správy (STA); byť jakkoli závěry STA nejsou pro soud závazné, mají určitou vypovídací hodnotu a při zohlednění zjištěného skutkového stavu posilují závěr o tom, že žalobce navrhovanými důkazy svá tvrzení neprokázal, přičemž jiné relevantní důkazy nenavrl. K žalobní argumentaci je třeba ještě podotknout, že z napadených rozhodnutí navíc nevyplývá, že by k závěru o neunesení důkazního břemene ze strany žalobce žalovaný dospěl mj. proto, že by si subdodavatelé, tedy dodavatelé žalobce neplnily své povinnosti. Samotná skutečnost, že konečný odběratel služeb, společnost VIADAL AB, byl s kvalitou a množstvím poskytovaných služeb spokojen, nemůže k závěru o prokázání zdanitelných plnění postačovat.

23. Krajský soud neshledal důvodné ani námitky uplatněné v žalobách, že žalovaný nerozhodl ve stanovené lhůtě. Z žalob se podává, že tyto námitky jsou odůvodněny nedodržením „pokynu MF“, tedy z tohoto pohledu pravděpodobně směřují k postupu žalovaného (časovému sledu) při vydávání napadených rozhodnutí. Krajský soud sdílí názor žalovaného, že samotné nedodržení interních aktů daňové správy nemá bez dalšího za následek nezákonnost napadených rozhodnutí. Jelikož se však žalobce v námitkách zmiňuje i o „stavění lhůt“, má krajský soud za to, že je třeba se vypořádat také s tím, zda napadená rozhodnutí byla vydána ve lhůtě pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu. Dle citovaného ustanovení činí lhůta pro stanovení daně 3 roky a počíná běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení. Uvedená lhůta se dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu dále prodlužuje o 1 rok, pokud došlo v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty k oznámení rozhodnutí o stanovení daně. Jestliže byla před uplynutím lhůty zahájena daňová kontrola, běží dle § 148 odst. 3 daňového řádu uvedená lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byla kontrola zahájena. Podle § 101 odst. 1 zákona o DPH, v rozhodném znění, je plátce povinen podat daňové přiznání do 25 dnů po skončení zdaňovacího období, a to i v případě, že mu nevznikla daňová povinnost, pokud zákon nestanoví jinak. Ve vztahu ke všem projednávaným zdaňovacím obdobím je dle krajského soudu nutno učinit závěr, že napadená rozhodnutí byla vydána před uplynutím lhůty pro stanovení daně. Co se týče zdaňovacích období *4. čtvrtletí roku 2012 a dále leden 2013 a květen až prosinec 2013*, byla daňová kontrola zahájena dne 30. 6. 2014, tedy před uplynutím lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 1 daňového řádu; lhůta pro stanovení daně tak počala běžet znovu a

uplynula nejdříve 30. 6. 2017. Ve vztahu ke zdaňovacímu období *1. čtvrtletí roku 2012* byla zahájena daňová kontrola dne 18. 5. 2012 a počala tak běžet nová lhůta, přičemž v důsledku vydání a doručení platebních výměrů ze dne 13. 11. 2014 došlo k prodloužení této lhůty o 1 rok, tedy do 18. 5. 2016. Obdobně ve vztahu ke zdaňovacímu období *3. čtvrtletí roku 2012* byla zahájena daňová kontrola dne 14. 3. 2012 a počala tak běžet nová lhůta, přičemž v důsledku vydání a doručení platebních výměrů ze dne 13. 11. 2014 došlo k prodloužení této lhůty o 1 rok, tedy do 14. 3. 2016. Z uvedeného vyplývá, že napadená rozhodnutí byla vydána v rámci lhůt pro stanovení daně.

24. Namítal-li žalobce, že správce daně nemůže doměřit daň pouze na základě vlastní domněnky (sám hodnotí důkazy), že daňový subjekt nerozptýlil pochybnosti správce daně, nelze této námitce přisvědčit. Správce daně vyzval žalobce k prokázání jím tvrzených skutečností a po provedení dokazování zákonným způsobem jednotlivé důkazy i v jejich vzájemné souvislosti vyhodnotil a učinil z nich příléhavé závěry skutkové a navazující závěry právní, se kterými se krajský soud jako se správnými ztotožňuje. Závěrem, obecná námitka žalobce, že v jiném „naprosto stejném“ případě byl nárok posouzen ve prospěch žalobce, nemůže být důvodná; jednak, bylo na žalobci, aby přesně specifikoval skutkové okolnosti onoho jiného případu, tedy, o jaké zdaňovací období se jednalo, jaké skutečnosti byly v daném řízení zjišťovány apod. a jednak, samotná skutečnost, že by v rámci jiného zdaňovacího období byl žalobci nárok na odpočet daně dle zákona o DPH uznán, bez dalšího neznamena, že mu vzniká nárok i v jiných zdaňovacích obdobích, neboť je vždy nutné zohlednit konkrétní skutečnosti týkající se toho kterého zdaňovacího období.

Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud tedy uzavírá, že žaloby důvodné neshledal, a proto je dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 11. července 2018

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu